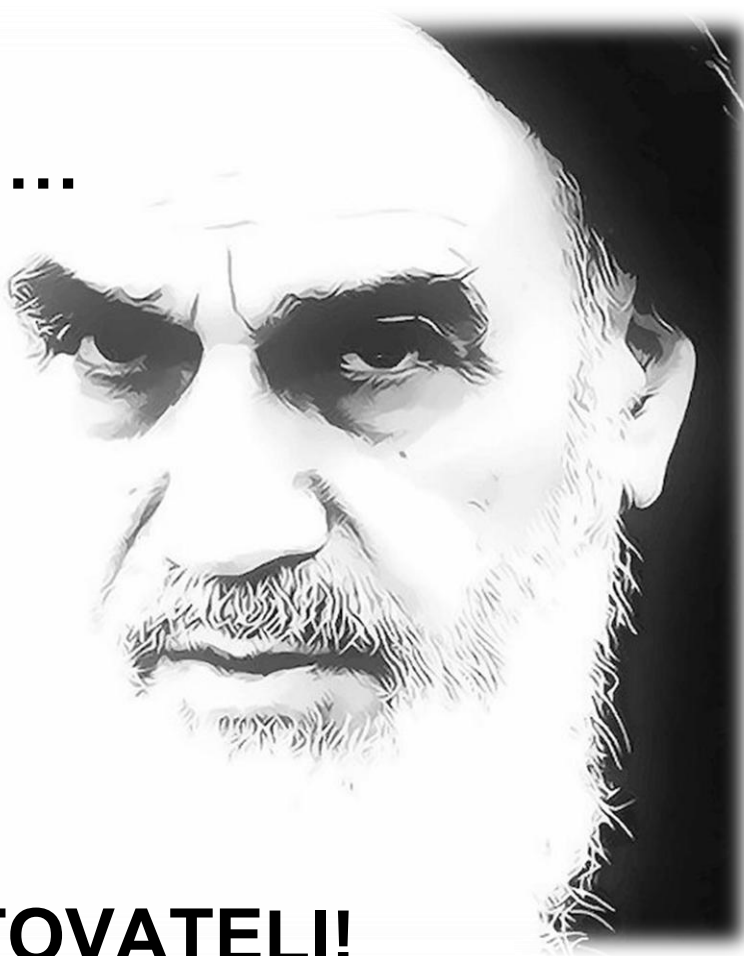

Od Gazy po Irán a na celém světě...

PRYČ S VYKOŘIŠŤOVATELI!

Od Gazy po Irán a na celém světě...

PRYČ S VYKOŘIŠŤOVATELI!

„Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů.“¹

Poté, co byl v 60. a 70. letech minulého století potlačen a kooptován poslední revoluční pokus, je ideologická dominance buržoazie ve velké části světa téměř totální: úroveň organizované aktivity naší třídy je velmi nízká a její každodenní vyjádření se omezuje na individuální podvratné akce nebo přinejlepším na dílčí stávky a nepokoje. V tomto textu chceme upozornit na události, které po několik minulých týdnů otřásaly Iránem, události, které překročily výše uvedené limity, a to v kontextu regionu, který už dlouho a trvale stojí v globálním třídním boji na předním místě, navzdory (a proti) obrovské koncentraci vražedné kapacity, kterou tu kapitalismus rozpoutal. Chceme tu zdůraznit třídní charakter těchto bojů a důležitost

¹ „(...) práce je dělníkovi vnější, tj. nenáleží k jeho podstatě, že se proto dělník ve své práci nepotvrzuje, ale popírá, necítí se v ní dobře, ale je v ní nešťasten, nerozvíjí v ní žádnou svobodnou fyzickou ani duchovní energii, ale moří svou tělesnost a ruší svého ducha. Proto se dělník cítí při sobě teprve vně práce a v práci se cítí vně sebe. Doma je, když nepracuje, a když pracuje, není doma. Jeho práce není proto dobrovolná, ale vynucená, nucená práce. Není proto uspokojením nějaké potřeby, ale jen prostředkem k uspokojování potřeb mimo ni.“ (Karel Marx, *Ekonomicko-filozofické rukopisy*, 1844)

„Místo konzervativního mota: ‚Spravedlivou mzdu za spravedlivou denní práci!‘ měli by dělníci vepsat na svůj prapor revoluční heslo: ‚Pryč s námezdním systémem!‘“ (Karel Marx, *Mzda, cena a zisk*, 1865)

rozhodů s kapitalistickým pořádkem, které naši soudruzi v Iránu vyjadřují!

Velký imperialistický konflikt, který světové a regionální supermoci v zastoupení vedou už několik let v Iráku a v Sýrii², právě vstupuje do fáze dočasné nejistoty, buržoazní frakce a armády a milice, které slouží jejich zájmům, si lížou rány a připravují se a vyzbrojují na další kolo masakru proletářské potraviny pro děla, politici a média mají spoustu práce, aby to vše podali jako vítězství, prodali jej „svým občanům“ a potvrdili a zkrátali řetěz, kterým je naše třída připoutána k demokratickému spektaklu. Ale proletariát v tomto regionu znovu zvedá hlavu!

V prosinci vyšly do ulic tisíce proletářů v celém iráckém Kurdistanu a střetly se policií a jednotkami Pešmerga. V provincii Sulejmánia spálili demonstranti na popel budovu pešmergského velitelství a sídla hlavních politických stran (vládních i opozičních).³ Kanceláře stran hořely i v Koye, v provincii Irbíl. Bezprostředním důvodem tohoto hněvu byl katastrofální stav základních služeb – přerušení či nedostatečné

² Nebo bychom spíše měli mluvit o regionálním vyjádření jeho otevřeně militaristické tváře, spolu s jinými, v tomto okamžiku ne tak intenzivními, jejíž „divadelní scénou“ je Ukrajina, Jemen a brzy možná Jihočínské moře.

³ Vládních stran Kurdské demokratické strany (KDS) a Vlastenecké unie Kurdistanu (VUK), stejně jako opozičních stran Gorran a Kurdské islámská unie.

dodávky vody a elektřiny – a několik měsíců nevyplácené mzdy, především ve veřejném sektoru. V průběhu nepokojů represivní síly státu zabily přinejmenším pět demonstrantů a stovky jich byly zraněny či zatčeny.⁴

28. prosince vypukly v Mašhadu a v severním Iránu demonstrace a hladové bouře proti vysokým cenám základních životních potřeb, které se rychle transformovaly v největší vlnu třídního boje v Iránu od hnutí z roku 2009.

Jako každé proletářské hnutí se ani tato revolta neobjevila z ničeho nic. Je vyjádřením měsíců hněvu a intenzifikace boje proti životním podmínkám v kapitalismu.⁵ Angažmá iránského státu v kapitalistické válce v Iráku a v Sýrii začíná, stejně jako u jeho kurdského protějšku, paralyzovat jeho kapacitu konejšit proletariát drobkami ze stolu buržoazie.

Výdaje iránského vojenského rozpočtu v posledních

letech vzrostly spolu s jejím častějším nasazováním, s nákupem moderních ruských zbraní, které mají zjednodušit masakr proletariátu na území kontrolovaném proti sobě stojícími frakcemi světové buržoazie (které v tuto chvíli představují Daesh a „syrská opozice“), s podporou, kterou poskytuje svým spojencům, Assadovu režimu, Hizballáhu a šíitským iráckým milicím, i s investicemi do těžby ropy, plynu a dalších přírodních zdrojů a do dopravní infrastruktury na „osvobozených územích“ (což jsou projekty, které řídí a uskutečňují společnosti, jež často přímo podléhají iránské armádě či „Strážcům islámské revoluce“).

Tento propletenec zájmů „Revolučních gard“ představuje velmi explicitní výraz zásadní role (může v jiných případech možná menší nebo skrytější, ale vždy přítomné), jakou hraje cyklus války a míru ve fungování kapitalismu. Válka samotná i následná rvačka o rekonstrukci a investice v období míru jsou na jedné straně jen jednou konkrétní formou soutěže

⁴ Podobné příčiny pohánily také hnutí v Tunisku, kde se měsíce pouličních protestů a dělnických stávek proti nezaměstnanosti, rostoucím cenám potravin a benzínu a škrtům v sociálních dávkách znovu vyhrotily do nové vlny nepokojů – „proletářské oslavy“ výročí povstání v roce 2011 – největší od května 2017 (kdy hořely plamenem policejní služebny a ropné a plynové přečerpávací stanice firem ENI, OMV a Perenco). Protesty vydělily vládnoucí třídu natolik, že rychle zařadila zpátečku a ohlásila novou formu sociálních dávek a státem garantované hypotéky. Zároveň ostře zakročila proti demonstrantům a stovky jich nechala zatkout.

⁵ „To vyústilo v rok rozptýlených, ale navzájem si blízkých pochodů, demonstrací a blokád. Studenti, kteří se staví proti privatizaci a komodifikaci vzdělávání, důchodci protestující proti bankrotu penzijních účtů, učitelé a zdravotní sestry proti nelidským životním podmínkám, řidiči autobusů podporující své odboráře a nepočítaně stávek v různých sektorech, počínaje doly a konče dělníky v průmyslu zpracovávajícím cukrovou třtinu.“

<http://libcom.org/news/iran-bread-jobs-freedom-05012018>

mezi kapitalistickými frakcemi. Nejde tu o nic jiného, než o výraz hluboké potřeby různých frakcí světového kapitálu rozšířit svůj trh, aby tak čelily snižování míry zisku. Na straně druhé má válka naši třídu rozdělit na jednotlivé kategorie podle národních, regionálních, náboženských, politických atd. kritérií, potlačit třídní boj a rozbít mezinárodní solidaritu proletariátu. Přesně to se stalo v Sýrii v roce 2011, když bylo lokální vyjádření proletářského povstání proti životu v bídě kapitalistické společnosti a státnímu teroru, které zmítalo zeměmi Maghrebu a Mašreku i dalšími regiony (povstání, které buržoazní média označovala za „Arabské jaro“, aby skryla jeho třídní charakter a zabránila

Stát je společenský vztah

[...] v protikladu k idealistické víře nesené dominantní ideologií a tedy i velkým množstvím proletářů v boji a militantů, v protikladu k takovému chápání státu, jež jej redukuje na pouhý „aparát“, „instituci“ či dokonce prostou „strukturu“, stát není „neutrální“ nástroj, který by proletariát mohl vzít do svých rukou a použít tak jak je ke svým vlastním cílům, ani něco, co lze transformovat z „vertikálního“ přijímání rozhodnutí na rozhodování „horizontální“ (fetišismus a bída federalismu!). Mnoho revolucionářů, ať už to byli „anarchisté“, „komunisté“, „marxisté“, „revoluční socialisté“ či jiní, v minulosti pojímali stát jako „nástroj“ či prostě jako „vládu“...

Stát je společenský vztah skládající se z různých aparátů (vláda, parlament, policie, armáda, šéfové, odbory, politické strany, škola atd.) kombinovaných s různými ideologiemi, jež mu dávají sílu (parlamentarismus, náboženství, pozitivismus, autoritářství atd.). V tomto smyslu můžeme jen podepřít to, co tvrdil Malatesta na konci 19. století, podle něž se stát nachází i v našich vlastních sdruženích.

Stát je společenský vztah, který se reprodukuje dokonce i v našich bojích, a proti kterému co nejdůrazněji bojujeme.[...]

Stát je společenský vztah a na současné úrovni rozvoje třídní společnosti, jehož konečným výsledkem kapitalismus jakožto syntéza všech předchozích výrobních způsobů je, nemůže být stát nic jiného než stát kapitalistů. Proto může být zničen jen silou sociální revoluce, hnutím podvracejícím tento svět, hnutím, které odstraní všechny formy vykořisťování, aby ho mohla nahradit komunistická společnost...

Třídní válka, „EGYPT: Nic se nezměnilo, ale všechno začíná...“

rozvinutí proletářské solidarity v „nearabských zemích“) díky spojenému úsilí Assadova režimu, buržoazního vojenského vedení uvaleného na militanty FSA⁶ a různých cizích sponzorů, kooptováno a usměrněno do krvavé interburžoazní války. A konečně, válka také slouží jako prostředek k tomu, jak se fyzicky zbavit nadpočetné pracovní síly, což je pro buržoazní frakci tohoto regionu s obrovskou mírou nezaměstnanosti velmi významné. A v blízké budoucnosti to bude důležité i v celosvětovém měřítku.

Mezinárodní sankce a výdaje spojené s válkou přesvědčily íránskou buržoazii a správce jejího státu, že je ten správný čas opět zatlačit na další škrtky oněch drobků, o nichž jsme mluvili výše, tj. podporu, kterou dostává oněch 12 procent dělníků, jež jsou oficiálně nezaměstnaní (ačkoli je jich ve skutečnosti daleko více, tak, jako všude jinde v této části světa, zhruba 40 procent u mladých pracujících), penze a dotace na pohonné hmoty.

Obrovská vlna demonstrací a nepokojů doprovázená kolektivním vyvlastňováním se následně rozšířila do všech měst v zemi včetně Teheránu, kde se souběžně

s nepokoji na univerzitě a v chudinských čtvrtích na periférii konala také provládní demonstrace.

Jak se protesty rozšiřovaly do Tabrízu, Qomu, Isfáhánu, Raštu, Ahváz, Sárí, Zahedánu, Kazvínu a dalších menších měst a vesnic, stával se zřejmějším i jejich konfliktní charakter a praktická kritika vlastnictví, zboží a života v mizérii kapitalistické společnosti. Administrativní budovy mnoha veřejných institucí, včetně kanceláří mulláhů, policejních stanic a velitelství milice Básidž, byly vypáleny. Velmi rozšířenou praktikou bylo také rabování obchodů. V některých případech, jako v Kadarijánu, zaútočily skupiny proletářských militantů na policejní komisařství s cílem zmocnit se skladů zbraní a ozbrojit se pro další boj! A skutečně, policie, „Strážci revoluce“ a milicionáři z Básidž museli čelit nejen smršti kamení a molotovů, ale několikrát (v Najafabádu v Centrální provincii) i střelbě.⁷ Oblíbeným cílem byly i banky, jak ty, které patří vojensko-průmyslovému konglomerátu „Strážců revoluce“, tak i pobočky velkých mezinárodních bank. Pracující South Pars Oil and Gas, továrny na traktory v Tabrízu, řidiči autobusů v Teheránu, učitelé, tovární řidiči a zemědělní dělníci začali stávkovat za nevyplacené mzdy.

Demonstranti jsou si vědomi vztahu mezi účastí íránského státu na válce v Iráku a v Sýrii a jeho imperialistickým vměšováním do politiky zemí Mašreku na straně jedné, a aktuálním prohlubováním jejich bída na straně druhé. Vyjadřují to ve svých heslech – i když

⁶ Podobně jako Rudé gardy během ruské revoluce nebo „dělnické milice“ ve Španělsku v roce 1936 (abychom uvedli jen dva nejznámější a nejvýmluvnější historické příklady), i různé „liwas“ (brigády) a „katibas“ (prapory), které se objevily v revoluční dynamice v Sýrii počínaje rokem 2011, v daném okamžiku vyjadřovaly a materializovaly rozpory současného sociálního hnutí. Tyto organizace a další ozbrojené milice (jejichž politický a společenský program nebyl zcela jasný, stejně jako nebyl jasný ani v případě Rudých gard či „dělnických milic“), které byly vytvořeny a původně složeny z „dezertujících vojáků“ a „civilních proletářů“ s cílem ochránit hnutí před terorem represivních sil, budou zpracovány politickými silami buržoazní opozice a vejdou ve známost pod obecným názvem „Syrská svobodná armáda“. Rychle a nevyhnutelně se přemění (v procesu, jež je vzdálenou ozvěnou militarizace Rudých gard či „dělnických milic“) na armádu sloužící různým frakcím buržoazie prostřednictvím jednak svých vlastních slabostí a nedostatečného rozchodu s buržoazní ideologií a praxí, jednak pomocí podvodu, násilí a nacionalistické a islamistické propagandy.

⁷ Bohužel musíme říci, že síly kapitalistické represe mají navrch a dělají vše, co je v jejich silách, aby toto třídní hnutí opět utopily v krvi. Nejméně sto (v okamžiku napsání tohoto textu) našich třídních bratrů a sester bylo zmasakrováno, tisíce jsou vážně zraněny nebo zatčeny. Rádi bychom apelovali na naše kamarády na celém světě a zejména v oblastech sousedících s Iránem, aby i oni konkrétně vyjádřili třídní solidaritu s těmito militanty tak, že je ukryjí před státním terorem, pomohou jim znovu se zorganizovat, budou požadovat jejich propuštění z vězení a přímo napadat představitele íránské frakce globální buržoazie a její zájmy (zároveň s jejich „vlastní“ buržoazií samozřejmě).

je jejich většina tolik rozporuplná a limitovaná, otrávená nacionalistickou a vlasteneckou ideologií – tak, jako slogan „Ani Gaza, ani Libanon, zemřu jen pro Irán!“. Tato částečná kritika války vyjadřuje požadavek většiny tohoto hnutí, aby byly peníze jdoucí do válečného průmyslu přesměrovány na sociální služby, vytváření pracovních míst pro mladé lidi, dotace na potraviny a paliva. Limitem těchto požadavků je fakt, že jsou součástí a posílením falešné dichotomie mezi uspokojením „okamžitých“ lidských potřeb proletariátu, jeho prostředků fyzického přežití (jídla, přístřeší atd.), a jeho „historickou“ potřebou zničit třídní systém. Pouze existence sjednoceného lidstva, a to prostřednictvím centralizovaného revoluční akce světové-

formulovali zásadní třídní pozice proti opakovaným pokusům buržoazie a historické sociální demokracie („islamistické“ nebo „sekulární“) rozdělit bojující proletariát podle genderových kritérií, či podle kritérií buržoazních politických proudů „umírněných“ nebo „fundamentalistických“ politiků. Zmíněné menšiny se rovněž vyslovily ve prospěch třídního sdružování se mimo a proti strukturám sociální demokracie, pro organizování šór (dělnických rad)⁸. Naši třídní nepřátelé velmi dobře pochopili důležitou programovou roli, kterou tito soudruzi hrají, a represivní síly státu se na ně zaměřují s mimořádnou zuřivostí.

Samozřejmě, nejen iránská náboženská hierarchie, ale i různé jiné lokální a globální buržoazní frakce dě-

ho proletariátu, může opravdu uspokojit jak naše „okamžité“, tak naše „historické“ potřeby, jež tvoří nedělitelný celek. Tyto programové slabiny využívá sociální demokracie v podobě několika islámských frakcí, které se prezentují jako ochránkyně národa proti „západnímu vlivu“ a volají po zásadách „islámské sociální solidarity“, která znamená odmítnutí kapitalistické války ve prospěch kapitalistického míru a národního protekcionismu. Nejvyspělejší sektory proletariátu se proti takovému postoji postavily rozhodným revolučně defetistickým heslem „**Od Gazy po Irán, pryč s vykořisťovateli!**“

Mezi těmito radikálními menšinami vyzvedněme revoltující studenty teheránské univerzity, kteří rovněž

lají to, co je jejich dobrým zvykem, aby čelily proletářskému třídnímu boji: sjednocují své síly, aby rozdělily a koptovaly hnutí a odvedli jeho energii od jeho podvratných třídních kořenů, které napadají materiální základy kapitalistické společnosti, směrem k jinému demokratickému divadlu s mírně obměněnými kulisami. Tak Ruháního vláda sice tvrdí, že podporuje „demokratické právo občanů demonstrovat“, zároveň však odsuzuje násilí proti represivním složkám státu a zejména útoky na veřejné a soukromé vlastnictví a vyvlastňování zboží. Chameneí a vedoucí představi-

⁸ Připomeňme, že ani dělnické rady ani sověty ani žádná jiná forma proletářské organizace sama o sobě není zárukou obsahu revoluce.

telé „revolučních gard“ zatím hrají na nacionalistickou strunu a události připisují „cizím agentům a nepřátelům republiky.“ Trump a Netanjahu projevují obavy o život „obyčejných Íránců“ a režim nazývají diktaturou, zatímco Putin a Erdogan v duchu národního sebeurčení zdůrazňují nepopiratelné právo každého buržoazního národního státu bez výjimky disciplinovat svůj „vlastní“ proletariát a potlačit jeho boj.⁹

Ve skutečnosti tu jde o základní a nedělitelnou charakteristiku třídního boje vedeného vládnoucí třídou – buržoazií – proti naší třídě. Aplikovat a reprodukovat falešné separace v naší třídě v souladu se zájmovými kritérii jednotlivých buržoazních frakcí, které se politicky vyjadřují v nesčetných kategoriích (národa, rasy, pohlaví, sexuality, náboženství, patriotismu, ekonomického sektoru, politických stran atd.)¹⁰, představuje ústřední a jedinou možnou strategii buržoazie. Sjednocený světový proletariát, který se snaží autonomně a centralizovaně organizovat za své vlastní třídní zájmy, je totiž její úhlavní nepřítel a předzvěst konce kapitalismu jako celku.

Ačkoliv se zdá, že sociální exploze posledních týdnů v Iránu je už za námi, brutálně potlačená silami kapitalistického řádu, odzbrojená limitovanými sliby nových sociálních výhod a rozředěná mobilizací mas loajálních občanů, základní materiální podmínky, které ji vyvolaly, nezmizely a iránská půda je stále velmi horká a plodná.

Chtěli bychom znovu zdůraznit nejpokročilejší okamžiky této vlny třídního boje, i když je vyjadřovala jen malá menšina militantů:

★ Rozvíjení nekompromisního revolučně-defetistického postoje, který se jasně staví proti potřebám národních frakcí kapitálu bojovat proti sobě navzájem v cyklu neodmyslitelného soutěžení o trh, aby mohly realizovat směnnou hodnotu svých výrobků, zmocnit se přírodních zdrojů a nastolit svůj specifický hospodářský a politický model vykořisťování. Revolučně-defetistický postoj představuje také negaci potřeby světového kapitálu udržet naši třídu rozdělenou a čelit tak našim proletářským zájmům v boji proti vykořisťování a bídným podmínkám naší existence.

★ Potvrzení potřeby připravovat a organizovat násilné povstání proti kapitálu a jeho státu, včetně získávání zbraní, útočení na klíčové body státní infrastruktury a demoralizování represivních sil.

★ Útok na buržoazní morálku, která udržuje naši třídu atomizovanou jako poslušné dělníky, návštěvníky kostelů či mešit, manželky a manžele, vojáky a voliče.

⁹ Jiní sociálně-demokratičtí falešní přátelé naší třídy dávili svá prohlášení o „podpoře“ hnutí – mezi nimi Daesh, PYD / PKK (a jejich milice) a samozřejmě i MEK. Ti všichni už mnoho let ukazují, že jsou experty na uhašení jakékoli jiskry třídního hněvu a obracíjí bojující proletáře na své stoupence a potravu pro děla v interburžoazním krveprolití.

¹⁰ Zdravíme všechny naše třídní bratry a sestry v Iránu, kteří naplili do tváře mulláhům a jejich policajtům čpicím smrtícími pohádkami islámu, jednou z verzí kapitalistické morálky s pravidly jako je separace pohlaví na veřejnosti, nebo hloupými principy v oblékání jako je povinnost nosit nějaký druh hadru na hlavě. Ale ještě víc pozdravujeme ty proletářky, které v průběhu praktického obrácení těchto pravidel proti jejich strážcům udělaly z těchto hadrů zbraň proti státu – provizorní kukly, praky atd.

Všechny tyto úkoly jsou důležité v procesu organizování naší třídy jako globální síly, která překoná a zničí poslední třídní společnost založenou na vykořisťování lidské práce a směně prostřednictvím světové komunistické revoluce. Proto je povinností všech komunistických militantů zhostit se těchto úkolů tam, kde žijí, stejně jako v celosvětovém měřítku, a napadat všechny buržoazní falsifikace, které brání přímé solidaritě s našimi bratry a sestrami v jiných částech světa. Vzhledem k tomu, že proletariát v oné části světa, kterou buržoazní média a geopolitičtí stratégové nazývají „Blízký východ“, „muslimský svět“ či „arabské země“, nadále představuje jeden z nejintenzivnějších pólů světového třídního boje s téměř každodenními divokými stávkami, nepokoji, rabováním a nesčetnými třídními pokusy organizovat se mimo a proti sociální demokracii, je pro světové komunistické hnutí zcela zásadní, aby zdůraznilo skutečnou povahu těchto bojů. Proti všem predsudkům, které si proletariát ve zbytku světa zvnitřnil, i proti všem pokusům místní sociální demokracie (islamistické, levě-islámské, leninistické, „liberálně-municipalistické“, nacionalistické, liberální atd.) využít rozporů v těchto bojích, kooptovat je a přesměrovat do demokratického, reformistického a prokapitalistického hnutí.

Doufáme, že i tento text přispěje k tomu, abychom se těchto úkolů zhostili.

- ★ **Kapitalistická ekonomika je v krizi? Ať chcípne!**
- ★ **Naším nepřítelem je kapitalismus a diktatura celosvětového trhu!**
- ★ **Náš cíl je všude stejný: světová revoluce!**
- ★ **Zničme kapitalismus a stát!**

★ **Třídní válka – zima 2017/18** ★

Chceme se jasně distancovat od všech, kteří („tady“ i „tam“) požadují „větší demokracii“. Odmítáme tuto falešnou dichotomii „diktatura“ a „demokracie“, protože se vždy jedná o ten samý stát, stejnou diktaturu zisku, a peněz, která se prosazuje na úkor našich lidských potřeb, o dominující nesmiřitelný antagonismus mezi třídou vlastníků a třídou vyvlastněných, to vše bez ohledu na to, jestli je ona demokracie „parlamentní“ a „multipartistická“ či „militaristická“ a „s jednou stranou“... Tato demokracie vytváří mnohé ideologie, které se stávají materiální silou, jako třeba ideologie mýtu o „suverenitě lidu“, ona síla popírání třídního antagonismu v praxi. Pod demokratickou diktaturou hodnoty se proletariát rozpouští v „lid“ a končí po boku svého historického nepřítele, buržoazie, u obrany zájmů národa a ekonomiky. [...] „suverénní lid“, který si ve volebních urnách vybírá nového pána, stojí teoreticky i prakticky v opozici proti proletariátu, který masivně odmítá tuto pekelnou komedii. Nejde tu jen o buržoazii proti proletariátu, ale také o lid proti proletariátu... A proletariát proto musí organizovat svůj boj i proti tomuto lidu... [...]

Boj za život, za rozvoj společnosti bez tříd, bez státu a vykořisťovatelů, bez šéfů, bez policie, bez armád, bez vězení atd. znamená zničení všech buržoazních frakcí, které spravují náš každodenní život a udržují nás v bídě, „diktátorů“ i „demokratů“, pravice i levice, vojáků i civilistů, ultraliberálů i sociální demokracie, islamistů i laiků...

Rozvíjíme internacionalismus, prolomíme národní hranice (i ty, jež jsou mezi jednotlivými sektory proletariátu), které jsou snětí bojů naší třídy. Rozvíjíme revoluční defétismus: nejlepším způsobem solidarity s proletáři „tam“ je „tady“ bojovat proti stejnému nepříteli, naší vlastní buržoazii, našemu vlastnímu státu, proti světovému státu kapitalismu.

Třídní válka, „EGYPT: Nic se nezměnilo, ale všechno začíná...“

Demokratická práva a svobody nejsou ničím jiným než právním uzákoněním kapitalistických společenských vztahů. Spojují lidi jako kupce a prodejce zboží a zejména jako kupce a prodejce pracovní síly coby zboží. Tato kodifikace tak prakticky popírá proletariát jako třídu. Vlastníci zboží se setkávají jako právně svobodné a navzájem si rovné subjekty. Tento vztah svobody a rovnosti mezi vlastníky ale není ničím víc než konkretizací vztahu mezi buržoazií a proletariátem,

vztahu mezi buržoazií jakožto výlučným vlastníkem výrobních prostředků a proletariátem připraveným o vše kromě své vlastní pracovní síly. Království soukromého vlastnictví buržoazie znamená království naprostého vyvlastnění proletariátu.

Demokratická práva a svobody – jakožto ideologický mechanismus, který zajišťuje a fakticky prosazuje atomizaci proletariátu na občany mající svobodu prodávat svoji pracovní sílu, která nalezne kupce pouze tehdy, pokud ji kapitál potřebuje ke svému zhodnocování – jsou nástroji donucování, násilí a despotismu, jelikož nastolují svobodnou a vzájemnou konkurenci mezi proletáři nucenými produkovat stále více hodnoty, nebo zemřít hladem, a tudíž tvoří rozhodující zbraň demokracie, čili buržoazního panství.

Internacionalistická komunistická skupina, „Teze programové orientace“, Teze 12.

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídu buržoazii, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklousat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdni práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržoazie kontroluje, vlastní a prodává. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdni práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neuslují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlu starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlu neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismu.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdni práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám. Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdni práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočetné a bezvýznamné, a neuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.